

[Ministeren for kulturelle anliggender]

været forelagt administrationsdepartementet og rigsrevisorerne. Jeg har fået svar fra disse to instanser, og disse svar er givet videre til udvalget vedrørende revision og sikring ved det kgl. bibliotek. Jeg venter nu på svar fra dette udvalg og skal derefter omgående orientere kulturudvalget.

Forholdet er det, at der nok havde indsnet sig lidt for mange fordyrende alment biblioteksmæssige processer i revisionen, og baggrunden for, at jeg standsede revisionen midlertidigt, var, at jeg ønskede yderligere vurderinger af, hvor dyr den nødvendige revision behøver at være. Det, der ligger i overvejelserne i øjeblikket, er muligheder for at finde en form for selektiv revisionsfortsættelse, som helt kan tilfredsstille de sikkerhedsmæssige hensyn, og som også vil økonomisere med de ressourcer, som nødvendigvis skal være til rådighed.

Lasse Budtz (S):

Jeg skal forsøge at undgå at forlænge debatten for meget, men jeg vil dog gerne sige, at jeg synes, det har været en interessant debat – ikke alt, der er blevet sagt, har været lige interessant, naturligvis. Det får mig til at mindes afdøde kulturminister Niels Matthiasen, som foreslog, at man tog en kulturpolitisk debat en gang om året. Jeg må sige, at jeg synes, denne debat har understreget nødvendigheden af, at der er meget at føre å jour, der er mange problemer, vi naturligvis diskuterer permanent i kulturudvalget og i øvrigt med stor energi fra udvalgets medlemmers side, men en bred debat som denne ville jeg anse for meget gavnlige i hvert fald én gang om året, og det vil jeg faktisk spørge om ministeren vil tage under overvejelse, ellers kan vi andre jo fremkalde den.

Jeg må tilføje, at jeg synes, at hr. Bjørn Elmquists forslag om en idrætsdebat er overordentlig relevant, og jeg kan love, at socialdemokratiet meget gerne vil være med til en sådan udveksling af synspunkter om dette meget vigtige emne.

Da jeg lyttede til fru Mette Madsens tale, slog det mig, at hun måske slet ikke havde læst ministerens redegørelse, eller at hun måske havde fået fat i et helt forkert papir.

Fru Mette Madsen siger f. eks., at socialdemokratiet ønsker at styre kulturen og den kulturpolitiske udvikling, og vi vil bestemme,

hvad befolkningen skal se, høre, læse osv. osv. Det var ikke lige de ord, men det lå naturligvis i fru Mette Madsens bemærkninger. Det undrer mig, for jeg havde jo haft ordet lige før. Nu kunne man jo have glemmt, hvad ministeren havde skrevet i sit, indrømmer jeg, meget brede indlæg, men man kunne da ikke have glemmt, hvad jeg havde sagt et øjeblik før. Jeg holdt naturligvis en tale, som var blevet godkendt forinden i den socialdemokratiske folketingsgruppe, som reglen er, og derved også godkendt af kulturministeren og af statsministeren, som er formand for socialdemokratiet. Og hvad sagde jeg? Ja, jeg sagde faktisk følgende:

»Det er socialdemokratiets klare mål at prøve at gøre kulturen i dens mange former til et tilbud og at sikre, at alle dele af befolkningen har mulighed for at modtage dette tilbud. Det er derimod ikke og kan ikke være socialdemokratiets opgave at styre kulturen. Det er imod kunstens og kulturens idé. Men det er et mål at sikre kulturens udvikling i frihed. Derfor skal hverken partier eller politikere bestemme, hvad der er dårligt, og hvad der er god kunst.«

Jeg tror, at jeg ved gentagelsen af disse sætninger klart har demonstreret, at der er intet sandfærdigt i det, fru Mette Madsen har beskyldt socialdemokratiet for. Socialdemokratiet ønsker ikke at styre kulturen. Vi ønsker at give den som et tilbud.

Jeg er glad for at kunne konstatere, at jeg her er helt i overensstemmelse med det, hr. Arne Melchior sagde, og helt i overensstemmelse med det, hr. Bernhard Baunsgaard sagde. Det er altid rart, at andre deler éns synspunkter.

Fru Mette Madsen sagde også, at Europa var et uartigt ord i socialdemokraters mund. Nu er det mig jo meget fjernt at fremhæve mig selv, men jeg må måske diskret gøre opmærksom på, at jeg har den ære at være formand for Den danske Europabevægelse, som heldigvis har udviklet sig meget stærkt i det sidste par år, og jeg skal da heller ikke lægge skjul på, at jeg som socialdemokrat gerne så, at alle medlemmer af det høje ting var medarbejdere eller medkæmpere i denne Europabevægelse. Det er altså ikke rigtigt, at socialdemokratiet heller ikke har et europæisk perspektiv, så jeg må altså desværre konstatere hulheden i fru Mette Madsens tale. Hvis det